

בא הכתוב ליתן לא תעשה על אבייתו. דכתיב צנומר (ג) לא יאכל
כי קדש הוא נתן טעם לדבר כי קדש הוא שנפסל וכמו כן כל
הקדשים שנפסלו: ה"ו דיבא דקודם פסולו חזו. כנומר: אותה תאכלו.
[דכתיב] כל צהמה מפרסת פרסה וגו' אותה תאכלו ולא צהמה
טומאה שאין סימנין הללו זה אלמא
לאו הצא מכלל עשה עשה: קרינא
ביה וזר לא יאכל. דהוא סיפיה
דהאי קרא וכל זר לא יאכל קדש לאו
צדקשים משמע אלף צהרומה
כדכתיב צרישא דעיניא איש איש
מוזרע אהרן דצר השוה צורעו של
אהרן: צבורים לפני החג בני קרייה
יניהו לאחר החג לאו בני קרייה
יניהו דכתיב צתר קרייה ושמת
צכל הטוב מעצרת ועד החג שהוא
זמן שמחת לקיטת פירות: מצא
וקורא מן החג ועד חנוכה מצא
ולינו קורא (בכורים פ"א משנה ו):
הפריש לפני החג. חלה עליהן חובת
קרייה ועבר עליהן החג שאין ראיון
עוד לקרייה ירקצו: בדדבי זירא.
לעולם צראיון לקרייה לא מעכצא
קרייה אצל צאלו שעבר זמן ואין
ראיון עוד לקרייה מעכצא קרייה
כדדבי זירא: דאמר ב"ה הראוי לביצה
בו. במסכת מנחות (דף קג:): תנן הרי
עלי ששים ואחד עשרון מצא ששים
צכלי אחד ואחד צכלי אחד דעד
ששים יכולין ליצול צכלי אחד אצל
ששים ואחד קיס להו לרצנן דאינן
נצללין יפה והוינן צה וכי אינן
נצללין מאי הוי והאין תנן אס לא
צלל כשר ומשני רבי זירא כל הראוי
לצילה אין צילה מעכצת צו כו':
מתני ד"ה. להא דרבי אלעזר אמר
רבי אושעיא כדדב אסי אמר רבי
יומין דרצ אסי אמרה משמיה דרבי
יומין: הראוי לקרייה. מעצרת
ועד החג: משיירא פני הבית.
משיכנסו לעזרה והנחה לא מעכצת
כלל: הא רבי יהודה. לרבי יהודה
לא מעכצא הנחה דדריש והנחתו
יתירא לתנופה ואין מקרא שני
צהנחה לעכצ ולרצנן דלח דרשי ליה
להכי מיצעי להו לשנות צהנחה
לעכצ: והנחתו זו תנופה. קרי ציה
והנחתו לשון ולא נחם אלהים וגו'
(שמות יג) שהוא מנחה אותו לחרצע
רוחם ומעלה ומוריד: מאן תנא
דפ"ג ע"ה. למימר הנחה מעכצא:
רבי אליעזר בן יעקב היא. דנפקא
ליה תנופה מקרא אחרת: מה
הה"ל בעלים. דהוא צבעלים משמע
דכתיב יצא את קרצנו לה' מוצא
שלמנו וסמין ליה ידיו תצאינה:
מאימתי

כל שבקדש פסול בא הכתוב ליתן בו. ואם תאמר אמאי לא משני
מש"ה לא לקי דהוי לאו שצכללות דכולל פסול דיולא וטמא ופסולין
אחרים וי"ל דלפירוט הקונטרס דלעיל יתחא דפירש ללוקה דקאמר
אינו רוצה לומר כ"א איסור בעלמא ומש"ה פריך נהי דמלקות לא הוי
משום לאו שצכללות מ"מ איסורא
מיהא איכא וילקי דקאמר לאו דוקא
אצל לפירוט (א) ר"י דלעיל קשה דפירש
ללוקה דוקא קאמר כדפי' א"כ
וילקי דקאמר הכא דוקא קאמר
ואמאי הלא הוי לאו שצכללות כדפי'
יש לומר דאין הכי נמי היה יכול
לשנויי אצל עדיפא מנייה משני דלא
מיירי כלל מור"ם שאכל חטאת לפני
זריקה דפטור והא דאמר לעיל
ר"ש (דף יו.) אס לאוכל חטאת לפני
זריקה קל ותומר מתודה איסור
צעלמא ולא מלקות: ואמר ל"ה
ראוין לקרייה משקרא עליהן. ואז
דוקא מותר ואי לא אסורים אלמא
קרייה מעכצת: הנחה אהנחה
ל"ה קשיא הא רבי יהודה הא רבנן
דתינא רבי יהודה אומר בו. ומדלוקי
רבי יהודה והנחתו לתנופה (ד) ואס כן
אין כאן שנוי כחצו לעכצ צהנחה
ומסתברא דלא מעכצ וקשה הרי
קרייה דלא שנה הכחצו לעכצ ומעכצ
לרבי שמעון ומנא ליה לרבי יהודה
דהנחה דלא שנה הכחצו לעכצ דלא
מעכצ ומש"ה תירץ דלא קשה דהא
אי לא משום דגלי קרא מלא תוכל
לאכול צשעריך כדלעיל" כן נראה
למש"ה: ומאן תנא דפ"ג ארבי
יהודה רבי אליעזר ברבי יעקב הוא
דתינא וכו'. פירוש דלפיק תנופה
מג"ש וא"כ והניחו והנחתו מרזייהו
להנחה (ה) מעכצת וקשה דנפרק חרש
פרש"י צין והניחו צין והנחתו
מיירי צתנופה ור"ה דהתם מוכח
דצעי צ' תנופות ומוכח מן והניחו
והנחתו לכן פי' הר"ר אצרה צר
יתק"ם דר"ה צן יעקב ס"ל הכי דתרי
קראי מיירי צתנופה ושתי תנופות
היו ולא מיירי כלל צהנחה (ו) דהנחה
לא מעכצת והא דקאמר"ם מאן
דפליג עליה דר' יהודה הכי קאמר
דמפיק ליה לתנופה מקרא אחרת
ורצנן דלית להו הנחה מעכצת היינו
תנא קמא צר פלוגמיה דר' יהודה
דמסכת בכורים פ"ג (משנה ו) דתינא
עודה צל"ם קורא והגדת"ם היום עד
שהוא גומר כל הפרשה כולה ואית ליה
דליכא תנופה כלל ותרי קראי (ז) צהנחה
מעכצת וקאמר ר' יהודה התם קורא
עד ארמי אובד אצי וגו' הגיע לארמי
מוריד הסל מעל כתפו ואחזו
צשפתותיו וכהן מניח ידיו תחתיו
ומניפו וקורא כל הפרשה כולה
וגומרה וצמילתיה דר' יהודה יש
לתמוה דצשמעתין מפיק תנופה
מוהנחתו שכתוב אחר כל הקריאה
ואס כן מנליה דמתחלת הקריאה
הוא מניף ותו מנליה לרבי יהודה דכהן
היה מניף דצקרא והנחתו לא כתיב
ציה כהן וצקרא קמא דכתיב ולקח
הכהן הטנא לא כתיב צהן תנופה:

כל שבקדש פסול בא הכתוב ליתן בא תעשה על אבייתו. דכתיב צנומר (ג) לא יאכל
כי קדש הוא נתן טעם לדבר כי קדש הוא שנפסל וכמו כן כל
הקדשים שנפסלו: ה"ו דיבא דקודם פסולו חזו. כנומר: אותה תאכלו.
[דכתיב] כל צהמה מפרסת פרסה וגו' אותה תאכלו ולא צהמה
טומאה שאין סימנין הללו זה אלמא
לאו הצא מכלל עשה עשה: קרינא
ביה וזר לא יאכל. דהוא סיפיה
דהאי קרא וכל זר לא יאכל קדש לאו
צדקשים משמע אלף צהרומה
כדכתיב צרישא דעיניא איש איש
מוזרע אהרן דצר השוה צורעו של
אהרן: צבורים לפני החג בני קרייה
יניהו לאחר החג לאו בני קרייה
יניהו דכתיב צתר קרייה ושמת
צכל הטוב מעצרת ועד החג שהוא
זמן שמחת לקיטת פירות: מצא
וקורא מן החג ועד חנוכה מצא
ולינו קורא (בכורים פ"א משנה ו):
הפריש לפני החג. חלה עליהן חובת
קרייה ועבר עליהן החג שאין ראיון
עוד לקרייה ירקצו: בדדבי זירא.
לעולם צראיון לקרייה לא מעכצא
קרייה אצל צאלו שעבר זמן ואין
ראיון עוד לקרייה מעכצא קרייה
כדדבי זירא: דאמר ב"ה הראוי לביצה
בו. במסכת מנחות (דף קג:): תנן הרי
עלי ששים ואחד עשרון מצא ששים
צכלי אחד ואחד צכלי אחד דעד
ששים יכולין ליצול צכלי אחד אצל
ששים ואחד קיס להו לרצנן דאינן
נצללין יפה והוינן צה וכי אינן
נצללין מאי הוי והאין תנן אס לא
צלל כשר ומשני רבי זירא כל הראוי
לצילה אין צילה מעכצת צו כו':
מתני ד"ה. להא דרבי אלעזר אמר
רבי אושעיא כדדב אסי אמר רבי
יומין דרצ אסי אמרה משמיה דרבי
יומין: הראוי לקרייה. מעצרת
ועד החג: משיירא פני הבית.
משיכנסו לעזרה והנחה לא מעכצת
כלל: הא רבי יהודה. לרבי יהודה
לא מעכצא הנחה דדריש והנחתו
יתירא לתנופה ואין מקרא שני
צהנחה לעכצ ולרצנן דלח דרשי ליה
להכי מיצעי להו לשנות צהנחה
לעכצ: והנחתו זו תנופה. קרי ציה
והנחתו לשון ולא נחם אלהים וגו'
(שמות יג) שהוא מנחה אותו לחרצע
רוחם ומעלה ומוריד: מאן תנא
דפ"ג ע"ה. למימר הנחה מעכצא:
רבי אליעזר בן יעקב היא. דנפקא
ליה תנופה מקרא אחרת: מה
הה"ל בעלים. דהוא צבעלים משמע
דכתיב יצא את קרצנו לה' מוצא
שלמנו וסמין ליה ידיו תצאינה:
מאימתי

כל שבקדש פסול בא הכתוב ליתן בא תעשה על אבייתו. דכתיב צנומר (ג) לא יאכל
כי קדש הוא נתן טעם לדבר כי קדש הוא שנפסל וכמו כן כל
הקדשים שנפסלו: ה"ו דיבא דקודם פסולו חזו. כנומר: אותה תאכלו.
[דכתיב] כל צהמה מפרסת פרסה וגו' אותה תאכלו ולא צהמה
טומאה שאין סימנין הללו זה אלמא
לאו הצא מכלל עשה עשה: קרינא
ביה וזר לא יאכל. דהוא סיפיה
דהאי קרא וכל זר לא יאכל קדש לאו
צדקשים משמע אלף צהרומה
כדכתיב צרישא דעיניא איש איש
מוזרע אהרן דצר השוה צורעו של
אהרן: צבורים לפני החג בני קרייה
יניהו לאחר החג לאו בני קרייה
יניהו דכתיב צתר קרייה ושמת
צכל הטוב מעצרת ועד החג שהוא
זמן שמחת לקיטת פירות: מצא
וקורא מן החג ועד חנוכה מצא
ולינו קורא (בכורים פ"א משנה ו):
הפריש לפני החג. חלה עליהן חובת
קרייה ועבר עליהן החג שאין ראיון
עוד לקרייה ירקצו: בדדבי זירא.
לעולם צראיון לקרייה לא מעכצא
קרייה אצל צאלו שעבר זמן ואין
ראיון עוד לקרייה מעכצא קרייה
כדדבי זירא: דאמר ב"ה הראוי לביצה
בו. במסכת מנחות (דף קג:): תנן הרי
עלי ששים ואחד עשרון מצא ששים
צכלי אחד ואחד צכלי אחד דעד
ששים יכולין ליצול צכלי אחד אצל
ששים ואחד קיס להו לרצנן דאינן
נצללין יפה והוינן צה וכי אינן
נצללין מאי הוי והאין תנן אס לא
צלל כשר ומשני רבי זירא כל הראוי
לצילה אין צילה מעכצת צו כו':
מתני ד"ה. להא דרבי אלעזר אמר
רבי אושעיא כדדב אסי אמר רבי
יומין דרצ אסי אמרה משמיה דרבי
יומין: הראוי לקרייה. מעצרת
ועד החג: משיירא פני הבית.
משיכנסו לעזרה והנחה לא מעכצת
כלל: הא רבי יהודה. לרבי יהודה
לא מעכצא הנחה דדריש והנחתו
יתירא לתנופה ואין מקרא שני
צהנחה לעכצ ולרצנן דלח דרשי ליה
להכי מיצעי להו לשנות צהנחה
לעכצ: והנחתו זו תנופה. קרי ציה
והנחתו לשון ולא נחם אלהים וגו'
(שמות יג) שהוא מנחה אותו לחרצע
רוחם ומעלה ומוריד: מאן תנא
דפ"ג ע"ה. למימר הנחה מעכצא:
רבי אליעזר בן יעקב היא. דנפקא
ליה תנופה מקרא אחרת: מה
הה"ל בעלים. דהוא צבעלים משמע
דכתיב יצא את קרצנו לה' מוצא
שלמנו וסמין ליה ידיו תצאינה:
מאימתי

כל שבקדש פסול בא הכתוב ליתן בא תעשה על אבייתו. דכתיב צנומר (ג) לא יאכל
כי קדש הוא נתן טעם לדבר כי קדש הוא שנפסל וכמו כן כל
הקדשים שנפסלו: ה"ו דיבא דקודם פסולו חזו. כנומר: אותה תאכלו.
[דכתיב] כל צהמה מפרסת פרסה וגו' אותה תאכלו ולא צהמה
טומאה שאין סימנין הללו זה אלמא
לאו הצא מכלל עשה עשה: קרינא
ביה וזר לא יאכל. דהוא סיפיה
דהאי קרא וכל זר לא יאכל קדש לאו
צדקשים משמע אלף צהרומה
כדכתיב צרישא דעיניא איש איש
מוזרע אהרן דצר השוה צורעו של
אהרן: צבורים לפני החג בני קרייה
יניהו לאחר החג לאו בני קרייה
יניהו דכתיב צתר קרייה ושמת
צכל הטוב מעצרת ועד החג שהוא
זמן שמחת לקיטת פירות: מצא
וקורא מן החג ועד חנוכה מצא
ולינו קורא (בכורים פ"א משנה ו):
הפריש לפני החג. חלה עליהן חובת
קרייה ועבר עליהן החג שאין ראיון
עוד לקרייה ירקצו: בדדבי זירא.
לעולם צראיון לקרייה לא מעכצא
קרייה אצל צאלו שעבר זמן ואין
ראיון עוד לקרייה מעכצא קרייה
כדדבי זירא: דאמר ב"ה הראוי לביצה
בו. במסכת מנחות (דף קג:): תנן הרי
עלי ששים ואחד עשרון מצא ששים
צכלי אחד ואחד צכלי אחד דעד
ששים יכולין ליצול צכלי אחד אצל
ששים ואחד קיס להו לרצנן דאינן
נצללין יפה והוינן צה וכי אינן
נצללין מאי הוי והאין תנן אס לא
צלל כשר ומשני רבי זירא כל הראוי
לצילה אין צילה מעכצת צו כו':
מתני ד"ה. להא דרבי אלעזר אמר
רבי אושעיא כדדב אסי אמר רבי
יומין דרצ אסי אמרה משמיה דרבי
יומין: הראוי לקרייה. מעצרת
ועד החג: משיירא פני הבית.
משיכנסו לעזרה והנחה לא מעכצת
כלל: הא רבי יהודה. לרבי יהודה
לא מעכצא הנחה דדריש והנחתו
יתירא לתנופה ואין מקרא שני
צהנחה לעכצ ולרצנן דלח דרשי ליה
להכי מיצעי להו לשנות צהנחה
לעכצ: והנחתו זו תנופה. קרי ציה
והנחתו לשון ולא נחם אלהים וגו'
(שמות יג) שהוא מנחה אותו לחרצע
רוחם ומעלה ומוריד: מאן תנא
דפ"ג ע"ה. למימר הנחה מעכצא:
רבי אליעזר בן יעקב היא. דנפקא
ליה תנופה מקרא אחרת: מה
הה"ל בעלים. דהוא צבעלים משמע
דכתיב יצא את קרצנו לה' מוצא
שלמנו וסמין ליה ידיו תצאינה:
מאימתי

כל שבקדש פסול בא הכתוב ליתן בא תעשה על אבייתו. דכתיב צנומר (ג) לא יאכל
כי קדש הוא נתן טעם לדבר כי קדש הוא שנפסל וכמו כן כל
הקדשים שנפסלו: ה"ו דיבא דקודם פסולו חזו. כנומר: אותה תאכלו.
[דכתיב] כל צהמה מפרסת פרסה וגו' אותה תאכלו ולא צהמה
טומאה שאין סימנין הללו זה אלמא
לאו הצא מכלל עשה עשה: קרינא
ביה וזר לא יאכל. דהוא סיפיה
דהאי קרא וכל זר לא יאכל קדש לאו
צדקשים משמע אלף צהרומה
כדכתיב צרישא דעיניא איש איש
מוזרע אהרן דצר השוה צורעו של
אהרן: צבורים לפני החג בני קרייה
יניהו לאחר החג לאו בני קרייה
יניהו דכתיב צתר קרייה ושמת
צכל הטוב מעצרת ועד החג שהוא
זמן שמחת לקיטת פירות: מצא
וקורא מן החג ועד חנוכה מצא
ולינו קורא (בכורים פ"א משנה ו):
הפריש לפני החג. חלה עליהן חובת
קרייה ועבר עליהן החג שאין ראיון
עוד לקרייה ירקצו: בדדבי זירא.
לעולם צראיון לקרייה לא מעכצא
קרייה אצל צאלו שעבר זמן ואין
ראיון עוד לקרייה מעכצא קרייה
כדדבי זירא: דאמר ב"ה הראוי לביצה
בו. במסכת מנחות (דף קג:): תנן הרי
עלי ששים ואחד עשרון מצא ששים
צכלי אחד ואחד צכלי אחד דעד
ששים יכולין ליצול צכלי אחד אצל
ששים ואחד קיס להו לרצנן דאינן
נצללין יפה והוינן צה וכי אינן
נצללין מאי הוי והאין תנן אס לא
צלל כשר ומשני רבי זירא כל הראוי
לצילה אין צילה מעכצת צו כו':
מתני ד"ה. להא דרבי אלעזר אמר
רבי אושעיא כדדב אסי אמר רבי
יומין דרצ אסי אמרה משמיה דרבי
יומין: הראוי לקרייה. מעצרת
ועד החג: משיירא פני הבית.
משיכנסו לעזרה והנחה לא מעכצת
כלל: הא רבי יהודה. לרבי יהודה
לא מעכצא הנחה דדריש והנחתו
יתירא לתנופה ואין מקרא שני
צהנחה לעכצ ולרצנן דלח דרשי ליה
להכי מיצעי להו לשנות צהנחה
לעכצ: והנחתו זו תנופה. קרי ציה
והנחתו לשון ולא נחם אלהים וגו'
(שמות יג) שהוא מנחה אותו לחרצע
רוחם ומעלה ומוריד: מאן תנא
דפ"ג ע"ה. למימר הנחה מעכצא:
רבי אליעזר בן יעקב היא. דנפקא
ליה תנופה מקרא אחרת: מה
הה"ל בעלים. דהוא צבעלים משמע
דכתיב יצא את קרצנו לה' מוצא
שלמנו וסמין ליה ידיו תצאינה:
מאימתי

ליקוטי רש"י

הנחה. לפני המנחה
מעכצת צהן דשנה צה קרא
(בכורים ו) והניחו לפני
וגו' (שם) והנחתו לפני
וגו' (לעיל יו.). וצ"ל
שאינו ראוי לביצה
ביצה מעכצת בו.
לומר מה שאי אפשר
להציל מעכצת צו דיון
דכתיב יקח עליה שמן וזה
לצול דכתיב צולה ש"מ
שזה הקב"ה להצא מנחה
שיכול לקיים צהן מנחה
צילה וכשהוא מצא ששים
ואחד מנחה צו לא ציה
להצא והרי הוא כמציא
מנחה מן הקטניות דלינה
כלום שכל דצר שזה
הקב"ה להצא יש עיכוב
צעק הבחמו להצא
צאותו עיני שזה הכחצו
ולא צענין אחר אצל מנחה
האמורות צאותה מזה
כגון תנופה צקרבן צילה
צמנחה צשענין ואע"ג דליכא
גילה הכחצו לשנות עליו
ולעכצ ויש שאין מעכצין
וגבי ציורים נמי דחו
לקיטת צענין ואע"ג דליכא
מצא ציורים צמציא
ולא קריין צמסכת ציורים
(פ"א מ"ד) ה"מ כגון גר
דמעיקרא כי מייתי ע"מ
של לקיטת מייתי להו
וכגון מנחה ועד חנוכה
דמציא ואינו קורא
דנפקא לן מקראי צסיפרי
וכו' (ב"ב פ"א:). וצ"ל
הראוי לביצה וכו'.
צמס' מנחות (דף קג:):
אמרינן אין מצאיין צכלי
אחד מנחה של ששים ואחד
עשרונים ומפרישין טעמא
משני שאמרה תורה הצא
מנחה שיכולה ליצול וששים
נצללין צכלי אחד אצל ששים
ואחד קיס להו לרצנן דאינן
יכולין ליצול והוינן צה וכי
אין נצללין מאי הוי והאין
לא צלל כשר ומתיר רבי
זירא ראי לצילה מיהא
צענין ומי שהוא ראי
לצילה אין צילה מעכצת
ואפילו אן צלל כשר אצל
כשאינו ראי לצילה צילה
מעכצת צו (חולין פג:).
והנחתו זו תנופה.
דנפ"ג ע"ה. למימר הנחה מעכצת:
ולקח הכהן הטנא מידך
והניחו לפני ה' וגו'
ובסיפיה נאמר והנחתו
מכלל שחזר ונטלו ולמה
נטלו לתנופה. הרי
הנחה אמור. שמגיד לך
שמנחה להניחו לפני המנחה
וא"כ יעלוהו הכהנים
ואכלוהו. ידיו תביאנה.
צבעלים דשלמים כתיב גבי
תנופה דכתיב צסיפיה
הניף אותו תנופה וגו'.
מה באין. צביכורים כהן
דכתיב ולקח הכהן תחת
יד הבעלים. צעלים
אחזים צשפת הטנא וכהן
מניח ידיו תחת שוליו וכן
מפרש צמסכת ציורים
(פ"ג מ"ג) (סוכה מז:).
אתיא יד יד מש"מ. צעלים
מתנופת מזה ושוק
ואימורין דשלמים: ידיו
תביאנה. צבעלים
כתיב וגבי תנופה כתיב
(סוטה יט.).

הנחות וצינונים א] צ"ל קודם (דבש תמר, וכו' בכת"י): [ב] בראשונים וכת"י ליתא כל הפסוק אלא מתיב רבא
אותה תאכלו, ועיין ערוך לנר וד"ס דצ"ל הפסוק דפרשת שמיוני ב"ה מפרסת פרסה ושופעת
ששע פרסות מעלת גרה בבהמה אותה תאכלו: [ג] בראשונים וכת"י בהמה פומאה: [ד] בראשונים וכת"י במקום "ואי
כדקאמרת את זה לא תאכלו למה ל"י גורסים וי"ל הבא מכל"ל עשה עשה והוא מלשון הברייתא (ריטב"א, וכו')
בזבחים: [ה] "צ"ל וזר לא יאכל כי קדש הם" (גליון) ע"י רש"י ד"ה קרינא: [ו] "צ"ל וכת"י התם" (גליון) וכו' בכת"י:
[ז] "אלמא" נוסף בטעות ב' פד"מ" (ד"ס), ובדפוס ויניציאה רש"י וכת"י בה וי"א: [ח] לכאורה צריך לנקד והנחתו כלשון הכתוב נחמיה ט יב: [ט] רש"י שיידיה כלל והס"ד (גליון): [י] "צ"ל זר שאכל חטאת" (גליון) מהרש"א
ומה"ר: [יא] "שם לא נמצא כלום רק בספרי וכן בפרש"י בחומש וע"י רש"א ומהר"ם" (גליון) מהר"ם הגיה דבפירוט החומש, וכו' בתוס' שאנן ובתוס' רבינו פרץ: [יב] נדצ"ל יצחק בר אברהם, והוא הריב"א, וכו' בתוס' שאנן
ותוס' רבינו פרץ: [יג] רש"א (גליון): [יד] "צ"ל דתנן עושהו וכו' בתוס' שאנן ותוס' רבינו פרץ: [טו] "צ"ל מהגדתי (דבש תמר, וכו' בתוס' שאנן): [טז] "צ"ל מקצתן, והוא דבור חדש השייך להלן דף יט
על הגמ' "ומקצתן בפנים" (חלופי גרסאות, וב"ש ע"פ תוס' שאנן). רש"י מוחק "בעורה", ומנ"ח מצוה תמט כתב דאשגרת לישנא הוא: